

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Stalna služba u Petrinji
Petrinja, Trg dr. Franje Tuđmana 12

Poslovni broj: P-346/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A i R J E Š E N J E

Općinski sud u Sisku, Stalna služba u Petrinji, po sutkinji Blaženki Navara, u pravnoj stvari tužitelja VODE BANOVINI d.o.o., OIB 12266526926, Braće Hanžek 19, 44250 Petrinja, protiv tuženika Republike Hrvatske, OIB 52634238587, zastupane po zz Općinskom državnom odvjetništvu u Sisku, radi isplate, nakon zaključene glavne javne rasprave održane 18. svibnja 2026., u prisutnosti punomoćnice tužitelja, te zakonskom zastupniku tuženika, na ročištu za donošenje i objavu presude, dana 29. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženici Republici Hrvatskoj OIB: 52634238587 da tužitelju Vode Banovine d.o.o. Braće Hanžek 19, Petrinja OIB: 12266526926 plati iznos od 4.791,76 eura sa zateznom kamatom od dana utuženja 15. rujna 2025. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, na IBAN: HR1023900011100903325.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja Vode Banovine d.o.o. u dijelu koji iznosi 225,27 eura.

III. Nalaže se tuženici Republici Hrvatskoj da tužitelju Vode Banovine d.o.o. naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 194,28 eura, u roku 15 dana.

r i j e š i o j e

Tužbeni zahtjev tužitelja Vode Banovine d.o.o. u dijelu koji iznosi 51,89 eura, smatra se povučenim.

Obrazloženje

1. Tužitelj Vode Banovine d.o.o. podnio je su ovome sudu tužbu protiv tuženice Republike Hrvatske, radi isplate. U tužbi je naveo kako Republika Hrvatska kao vlasnik stanova u Petrinji, duguje za vodne usluge Vode Banovine d.o.o. kao javnom isporučitelju vodnih usluga sukladno članku 115. stavak 3. Općih i tehničkih uvjeta isporuke vodnih usluga Vode Banovine d.o.o. objavljenih na web stranici Vode Banovine d.o.o., donesenih sukladno članku 215. Zakona o vodama (NN 153/09,63/11,130/11,56/13), temeljem računa koje konstantno vraćaju i odbijaju prihvatiti iste, te platiti dug po njima, jer su u njima zakupci koji trajno ne plaćaju pruženu uslugu. Stoga tužitelj podnosi ovu tužbu i predlaže da sud donese presudu kojom će naložiti tuženici plaćanje iznosa od 5.068,92 eura sa zateznom kamatom od dana utuženja pa do isplate.

2. U svom odgovoru na tužbu tuženica Republika Hrvatska protivi se tužbenom zahtjevu u cijelosti. Tuženica osporava osnovu i visinu postavljenog tužbenog zahtjeva te isti smatra u cijelosti neosnovanim. Iz zaprimljene tužbe proizlazi kako tužitelj Vode Banovine d.o.o. zahtijeva isplatu za navodno isporučene vodne usluge za razdoblje koje nije specificirano, navodeći kao dužnika Republiku Hrvatsku obzirom prema navodima tužbe zakupci stanova u vlasništvu tuženice ne plaćaju navedene usluge. Prvenstveno, tuženica ističe da u ovom predmetu uopće nisu ispunjene procesne pretpostavke za podnošenje tužbe. Naime, uvidom u tužbu i dostavljene dokaze razvidno je da se ista temelji na navodima o neispunjenim tražbinama, koje navode tužitelj podupire vjerodostojnim ispravama - financijskim karticama. Člankom 446. stavkom 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022. i 155/2023.) određeno da tužitelj u tužbi kojom se predlaže izdavanje platnog naloga treba posebno navesti razloge zbog kojih predlaže njegovo izdavanje umjesto da predlaže određivanje ovrhe na temelju vjerodostojne isprave. Kako iz dostavljene tužbe jasno proizlazi da tužitelj nije naveo nikakve razloge kojima bi opravdao podnošenje tužbe u ovom predmetu umjesto podnošenja prijedloga za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave javnom bilježniku, razvidno je da isti nije dokazao pravni interes u smislu relevantnih odredaba ZPP-a, zbog čega je sud tužbu u ovom predmetu dužan odbaciti kao nedopuštenu što je potvrđeno i sudskom praksom Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Podredno, opreza radi, ako sud ne odluči odmah odbaciti predmetnu tužbu, tuženica ističe prigovor zastare cjelokupnog potraživanja, uzimajući u obzir da tražbine naknade za isporučenu vodu sukladno članku 232. stavku 1. točki 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022. i 155/2023. – dalje u tekstu: ZOO) zastarijevaju za godinu dana. Vezano uz navedeno, napominje se i kako u tužbi nisu navedeni rokovi dospijeca za navedene usluge niti posebni dijelovi nekretnina na koje bi se potraživanja odnosila, što je tužitelj bio dužan učiniti, dok uvidom u opširnu dokaznu dokumentaciju (vjerodostojne isprave koje glase na ime više različitih fizičkih osoba) proizlaze različiti datumi dospijeca od 2018. pa nadalje. Tuženica ističe kako nema nikakvih obveza prema tužitelju na ime davanja za vodne usluge, koje isti pokušava utužiti u ovom postupku te je tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan. Također, tužiteljica se pogrešno poziva na navodne ugovorne odnose koji bi postojao između tuženice i u financijskim karticama navedenih fizičkih osoba, kvalificirajući isto kao „zakup“. Uzimajući u obzir navedeno, tuženica ukazuje da je tužitelj, kada već iz

njegovih navoda proizlazi da ima saznanja o neposrednim posjednicima - „korisnicima“ nekretnina za koja je evidentirao zaduženja i sama eventualna potraživanja dužan naplatiti od istih, a tužitelj uopće ne navodi niti da je isto pokušao učiniti. Slijedom navedenog, tuženica osporava svoju pasivnu legitimaciju u ovom postupku. Također, uvidom u zahtjev za mirno rješenje spora od 18. studenog 2024. i uz isti priloženu dokumentaciju jasno je da isti osim što zbog svoje neodređenosti nije odgovarao pretpostavkama iz članka 186.a ZPP-a, financijske kartice dostavljene uz navedeni zahtjev su različite od onih dostavljenih uz tužbu u ovom parničnom postupku pri čemu se posebno naglašava kako su kao vjerovnik u istima navedeni Privreda za javnu opskrbu i odvodnju i Privreda d.o.o. pa tuženica tužitelju osporava i aktivnu legitimaciju pogotovo jer iz tužbe ne proizlazi jasno kada su eventualni dugovi nastali. Povrh navedenog, već iz samog teksta tužbe uočljivo je da je u glavi kao tužitelj naveden Vode Banovine d.o.o., a u prvoj rečenici tužbe kao tužitelja se navodi Privredu d.o.o.. Iz svega navedenog, tužba u ovom predmetu ukazuje se kao nedovoljno određena, a tužbeni zahtjev u svakom slučaju u potpunosti neosnovan, pri čemu je razvidno i da su ostvarene pretpostavke za odbačaj tužbe, kao što je prethodno obrazloženo u ovom odgovoru na tužbu. Slijedom navedenog, predlaže se odbaciti tužbu, podredno odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti, sve uz naknadu parničnog troška tuženici sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja odluke do isplate po stopi sukladno odredbi članka 29. stavka 2. ZOO-a.

3. Tužitelj Vode Banovine d.o.o. podneskom je od dana 24. studenog 2025. specificirao tužbeni zahtjev. Naveo je račune u ukupnom iznosu po pojedinom stanu u vlasništvu RH za koje je tužitelj ispostavio račune nadležnom Ministarstvu, koje račune uporno vraća. U stanovima na adresama iz tužbenog zahtjeva nalazi se zakupnik koji ne podmiruju godinama svoje obveze na ime vodnih usluga. Za takve korisnike vodnih usluga, tužitelj je, sukladno članku 115. stavak 3. Općih i tehničkih uvjeta isporuke vodnih usluga Vode Banovine d.o.o. objavljenih na web stranici tužitelja, za račune iz tužbe teretio vlasnika, na što je ovlašten u slučaju kada zakupnik ne plati bilo koji dospjeli račun. Tužitelj je ovako postupio jer u prethodnim razdobljima, dok su računi išli na zakupnike, vlasnika nije bilo uopće briga za neplaćanje vodnih usluga od strane zakupnika. Zakupnici su mahom slabijeg imovinskog stanja, te su im računi dugoročno blokirani i ovrhe se ne mogu provesti godinama. Druge mogućnosti tužitelj nema za naplatu potraživanja prema takvim korisnicima, budući da nisu vlasnici nekretnine pa se ne može upisati niti založno pravo, a niti im se u stanu može obustaviti isporuka vodnih usluga. Radi se uvijek o istim korisnicima, koji su „nagrađeni“ za takvo nepodmirivanje usluga. Nadležno Ministarstvo se ne uključuju u ovu problematiku, za što kao vlasnik mora snositi i odgovornosti. Pogrešno tuženik smatra da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe, već je trebao podnijeti prijedlog za ovrhu. Tužitelj je u ovom slučaju postupao prema članku 186.a Zakona o parničnom postupku, kada je prije podnošenja tužbe poslao zahtjev za mirnim rješenjem spora nadležnom ODO-u, koji je od tužitelja tražio dokaze o pokušaju namirenja od zakupca podnošenjem ovrha, što tužitelj u ovom slučaju nije radio, jer je za navedene račune teretio vlasnika, te je tužitelj bio prisiljen podnijeti tužbu. Prigovor zastare je neosnovan jer sukladno članku 186.a ZPP-a zastarijevanje zastaje. Zahtjev za mirnim rješenjem spora poslan je ODO-u 18.10.2024. a zaprimljen 22.10.2024. Što se tiče prigovora promašene pasivne legitimacije isti je neosnovan, jer računi glase na vlasnika nekretnine, što je vidljivo i na priloženim financijskim karticama, te sada dostavljenim prijepisima računa. Nadalje, navodi tuženika da tužitelj ima saznanja o posjednicima su točni, jer ih je tužitelj imao u sustavu kao dužnike, te je promijenio u svom sustavu korisnika i za

daljnja potraživanja tereti vlasnika, kako je već naprijed navedeno. Vlasnik se može naplatiti od svog zakupca, te otkazati ugovor sa zakupcem, a ne da građani koji su redoviti platiše snose trošak povećanja cijene vodnih usluga zbog takvih korisnika. Tužitelj ne mora za takve dužnike snositi i trošak ovrha za koje unaprijed zna da ne može naplatiti, a niti svoje potraživanje osigurati upisom založnog prava na nekretnini, pa se ne bi moglo dešavati da vlasnik daruje ili proda nekretninu, a da niti novi korisnik, a kamoli dotadašnji, plati taj dug. Budući se radi o stambenim zgradama, isporučitelj vodnih usluga nije u mogućnosti tim dužnicima obustaviti usluge sukladno članku 41. stavak 3. Zakona o vodnim uslugama, pa se dužnici ponašaju neodgovorno prema isporučitelju vodnih usluga. Tužitelj ističe da se ovdje radi o 19 stanova u kojima su zakupci koji ne podmiruju svoje obveze, od ukupno 313 korisnika u objektima u vlasništvu RH, samo na području Petrinje. Korisnicima koji podmiruju svoje račune i dalje se redovito ispostavljaju računi. Nadalje, tužitelj ističe, a s obzirom na navode tuženika glede podnošenje ovrha, da tužitelj korisnicima koji su vlasnici obiteljski kuća, ili su u zgradama u kojima su vodomjeri ugrađeni izvan posebnih dijelova zgrade, obustavlja isporuku vodnih usluga, a ne podnosi prijedloge za ovrhu i time stvara nepotrební trošak koji kroz cijenu vodnih usluga opterećuje druge korisnike koji svoje račune plaćaju redovito. Glede navoda tuženika koji se odnose na naziv tvrtke, radi se o grešci u pisanju, jer je Privreda d.o.o. promijenila naziv u Vode Banovine d.o.o. a radi se o istoj pravnoj osobi. Tužitelj je zbog velikog broja računa u tužbi naveo mjesece za koje je ostao dug po računima ne navodeći datume dospijeca, jer isti nisu relevantni, budući se u tužbenom zahtjevu potražuje kamata od dana utuženja. Stoga tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva u cijelosti i specificira tužbeni zahtjev kako je to navedeno u izreci ove presude.

4. Podneskom od dana 13. svibnja 2026. tužitelj je povukao dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 51,89 eura. Podnesak je tuženica primila dana 14. svibnja 2026. te se na ročištu dana 18. svibnja 2026. suglasila s djelomičnim povlačenjem tužbenog zahtjeva. Slijedom toga, odlučeno je kao u izreci ovog rješenja temeljem odredbe čl. 193. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje: ZPP).

5. Tijekom dokaznog postupka Sud je izvršio uvid u uvid u financijske kartice tužitelja (str. 3-40 spisa), račune tužitelja (str. 62-240 spisa), prijedloge za ovrhu (str. 241-242, 245-246 spisa), rješenja o ovrsi (str. 243, 247 spisa), izvod iz otvorenih stavaka (str. 244 spisa), Odluku o cijeni vodnih usluga (str. 252-254 spisa), opomenu (str. 260 spisa) i financijsku karticu tužitelja (str. 263 spisa).

6. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. ZPP-a), zaključak je suda da je tužbeni zahtjev tužitelja djelomično osnovan.

7. Sud nije prihvatio prijedlog tužitelja Vode Banovine d.o.o. za izdavanje platnog naloga, već je nastavio postupak po njegovoj tužbi. Naime, iz financijske kartice potrošačkog mjesta s otvorenim računima na dan 26. kolovoza 2025. nije jasno tko je obveznik plaćanja spornih računa, tražbina sadržana u vjerodostojnoj ispravi podnesenoj kao prilog tužbi nije iste visine kao tražbina koju je tužitelj dostavio tuženiku uz zahtjev za mirno rješenje spora dana 22. listopada 2024., a koju je tuženik osporio, kao što niti isprava na kojoj tužitelj temelji potraživanje iz zahtjeva za mirno rješenje

spora nije identična vjerodostojnoj ispravi priloženoj uz tužbu. Stoga prigovor tuženika radi izdavanja platnog naloga nije osnovan.

8. Uvidom u financijske kartice potrošačkog mjesta s otvorenim računima tužitelja na dan 26. kolovoza 2025. utvrđeno je kako tužitelj Vode Banovine d.o.o. ima potraživanje prema platitelju Ministarstvu prostornog uređenja, graditeljstva i državne imovine po osnovi potrošnje vode po računima koji su dospijevali na naplatu od dana 21. listopada 2023. pa nadalje.

9. Odredbom čl. 3. st. 1. t. 6. Zakona o vodnim uslugama (Narodne novine broj 66/2019) propisano je da je korisnik vodnih usluga vlasnik nekretnine u koju se putem građevina za javnu vodoopskrbu, a gdje je primjenjivo autocisternom ili na drugi način, isporučuje voda za ljudsku potrošnju, iz koje se otpadna voda, neizravno ili izravno, ispušta u građevine za javnu odvodnju odnosno vlasnik individualnog sustava odvodnje; ako vlasnika te nekretnine nije moguće utvrditi, korisnik vodnih usluga je posjednik te nekretnine odnosno individualnog sustava odvodnje; korisnik vodnih usluga je i drugi isporučitelj vodnih usluga kada je to uređeno ovim Zakonom...

10. Odredbom čl. 3. st. 1. Općih i tehničkih uvjeta isporuke vodnih usluga (dalje: Opći uvjeti) propisano je da je korisnik vodnih usluga (u daljnjem tekstu: korisnik) svaka fizička ili pravna osoba koja je vlasnik nekretnine i koja je s isporučiteljem sklopila ugovor, odnosno sporazum iz članka 70. ovih Općih uvjeta. Također, korisnik jest i smatra se da je s isporučiteljem sklopio ugovor o isporuci vodnih usluga, i svaka fizička ili pravna osoba koja koristi nekretninu priključenu na komunalne vodne građevine, bilo da svoje pravo korištenja nekretnine temelji na valjanoj pravnoj osnovi (najmoprimac, podnajmoprimac, stanar, zakupac, podzakupac, koncesionar i sl.), bilo da se bez valjane pravne osnove koristi nekretninom. Korisnik je, u kontekstu Zakona o zaštiti potrošača, izjednačen s potrošačem.

11. Odredbom čl. 93. st. 1. Općih uvjeta propisano je da u postojećim višestambenim zgradama gdje ne postoje tehnički uvjeti za ugradnju internih vodomjera, isporučena voda mjeri se i očitava glavnim vodomjerom na način da se očitana potrošnja glavnog vodomjera raspodjeljuje na pojedine korisnike prema broju prijavljenih članova kod svakog korisnika temeljem potpisane i pečatom ovjerene prijave upravitelja zgrade ili predstavnika suvlasnika.

12. Odredbom čl. 94. st. 1., 2. i 3. Općih uvjeta propisano je da u postojećim višestambenim i stambeno-poslovnim zgradama gdje ne postoje tehnički uvjeti za ugradnju internih vodomjera, isporučena voda mjeri se i očitava na glavnom vodomjeru, a obračunava se na način da se očitana potrošnja raspodjeli na korisnike na temelju Sporazuma korisnika (upravitelja zgrade ili predstavnika suvlasnika i vlasnika poslovnog prostora) o načinu obračuna vodnih usluga, uz eventualnu suglasnost isporučitelja. Pritom se potrošnja vode za stambeni dio građevine raspodjeljuje na pojedine korisnike sukladno članku 93. ovih Općih uvjeta. Cijenu vodnih usluga korisnik plaća na temelju računa isporučitelja koji se, u pravilu, ispostavlja mjesečno, a prema količini isporučene vodne usluge, važećoj cijeni i načinu obračuna za pojedinu kategoriju korisnika. Zaduženje po primljenom računu korisnik je dužan platiti u roku od 10 dana od dana ispostave računa, a najkasnije do datuma dospijea navedenog u računu.

13. Odredbom čl. 112. st. 1. Općih uvjeta propisano je da korisnik ima pravo podnijeti reklamaciju na ispostavljeni račun koja ne odgađa rok naplate računa.

14. Slijedom svih navedenih odredaba utvrđeno je kako prigovor tuženika o nedostatku pasivne legitimacije Republike Hrvatske nije osnovan. Naime, tuženik nije osporio da bi Republika Hrvatska bila vlasnica stanova na koje se utužena potraživanja odnose. Slijedom toga, Sud smatra kako je tuženica Republika Hrvatska, kao vlasnica utuženih nekretnina ujedno i korisnica vodnih usluga tužitelja, a samim time i obveznica plaćanja računa za potrošnju vode. Tuženica ničim nije dokazala da je kao korisnica usluge tužitelja podnijela reklamaciju na ispostavljene račune tužitelja, pa stoga Sud smatra kako nije prigovarala niti obvezi plaćanja po računima niti njihovim visinama, te su stoga računi dospjeli na naplatu. Tuženik, također, tijekom cijelog postupka nije dokazao da bi obvezu plaćanja usluga za vodoopskrbu stanova kojih je vlasnikom prenio na druge osobe (najmoprimce ili korisnike stanova po drugoj osnovi) pa da bi na taj način dužnici prema tužitelju bile te osobe. Osim toga, odredbom čl. 115. st. 3. Općih uvjeta propisano je da ukoliko isporučitelj uvaži zahtjev iz prethodnog stavka ovog članka, a najmoprimac ili zakupoprimac ne plati bilo koji dospjeli račun, isporučitelj je ovlašten jednostrano i bez prethodne obavijesti, za postojeći dug te za buduću potrošnju vodnih usluga na predmetnoj nekretnini, zadužiti vlasnika nekretnine. Stoga, u svakom slučaju obveznik plaćanja računa za potrošnju vode je tuženica kao vlasnica nekretnina.

15. U odnosu na nedostatak aktivne legitimacije tužitelja ističe se kako je isti u cijelosti neosnovan budući je odlukom Trgovačkog suda u Zagrebu izvršena promjena tvrtke Privreda d.o.o., promjena člana društva, promjena predmeta poslovanja, pripajanje subjekta upisa, povećanje temeljnog kapitala, i u Sudski registar proveden je kod tog suda po rješenju pod poslovnim brojem Tt-24/36886-2 od 1. listopada 2024. godine, redni broj upisa 47, upis subjekta s matičnim brojem (MBS): 080002719, osobnim identifikacijskim brojem (OIB): 12266526926, europskim jedinstvenim identifikatorom (EUID): HRSR.080002719, pod tvrtkom/nazivom: VODE BANOVINJE društvo s ograničenom odgovornošću za javnu vodoopskrbu i odvodnju, sa sjedištem u: Petrinja (Grad Petrinja), Braće Hanžek 19.

16. Nadalje, uvidom u sve ispostavljene račune koji su predmetom ovog postupka, a navedene u financijskoj kartici potrošačkog mjesta s otvorenim računima na dan 26. kolovoza 2025., utvrđeno je kako su na temelju izvršenih očitavanja potrošnje vode na mjernim mjestima za nekretnine koje su u vlasništvu tuženika izvršeni obračuni naknade za pružene usluge tužitelja koje su dospijevale na naplatu u razdoblju od 21. listopada 2023. pa nadalje. Odredbom čl. 232. st. 1. t. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 155/2023, 69/2026; dalje: ZOO) propisano je da zastarijevaju za jednu godinu: 1) tražbina naknade za isporučenu električnu i toplinsku energiju, plin, vodu, za dimnjačarske usluge i za održavanje čistoće, kad je isporuka, odnosno usluga obavljena za potrebe kućanstva... Zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine (čl. 241. ZOO-a). Sud smatra kako je zastara potraživanja tužitelja prema tuženici djelomično prekinuta podnošenjem zahtjeva za mirno rješenje spora dana 22. listopada 2024. (koje podnošenje zahtjeva tuženica nije osporila) pa je stoga zastara prekinuta za sva potraživanja koja su dospijevala na naplatu od 21. studenog 2023. pa nadalje. Stoga

je prigovor tuženice da su zastarjela potraživanja tužitelja djelomično osnovan i to u dijelu tužbenog zahtjeva tužitelja koji se odnosi na potraživanja po računima za rujan 2023. godine koji su dospijevali na naplatu dana 21. listopada 2023., i to za adrese: Sajmište 9, u iznosu od 21,56 eura, F. O. Selje Odv. 3 9, u iznosu od 10,41 eura, F. Jelačića 13, u iznosu od 8,74 eura, M. Dujmića 24, u iznosu od 2,19 eura, Sajmište 7, u iznosu od 21,07 eura, Sajmište 5, u iznosu od 64,17 eura, G. Novaka 3 3, u iznosu od 30,42 eura, D. Petrovića 18/3, u iznosu od 7,85 eura, D. Petrovića 18/1, u iznosu od 18,04 eura, D. Petrovića 15, u iznosu od 11,79 eura, Braće Hanžek 2/4, u iznosu od 9,61 eura, Trg narodnih učitelja 2, u iznosu od 2,19 eura, G. Novaka 3 3, u iznosu od 30,42 eura, i D. Bedneka 16, u iznosu od 2,19 eura, odnosno u ukupnom iznosu od 225,27 eura, pa je stoga u tom dijelu tužbeni zahtjev tužitelja valjalo odbiti.

17. Slijedom svega navedenog, Sud smatra tužbeni zahtjev tužitelja djelomično osnovanim kako je to navedeno u toč. I. izreke ove presude budući je u postupku utvrđeno da je u tom dijelu tuženica Republika Hrvatska obveznik plaćanja utuženih naknada za isporučenu uslugu tužitelja i to upravo u visini kako je to navedeno.

18. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a kojima je propisano da dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, pored glavnice, i zatezne kamate. Stopa zateznih kamata na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava određuje se, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine. Budući se tužitelj potraživao kamatu od dana podnošenja tužbe to je određeno da je tuženica dužna iste platiti od dana 15. rujna 2025..

19. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a kojim je propisano da sud može odlučiti da jedna stranka nadoknadi sve troškove koje su protivna stranka i njezin umješak imali ako protivna stranka nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi. Budući da tužitelj nije uspio u razmjerno neznatno dijelu svog tužbenog zahtjeva (4,5%), a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi, Sud smatra kako mu je tuženica dužna naknaditi nastale troškove u cijelosti. Tužitelju su stoga priznati troškovi koje je imao u ovom postupku, a odnose se na pristojbe na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 194,28 eura.

U Petrinji, 29. srpnja 2026.

Sutkinja
Blaženka Navara

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda pismeno, u tri primjerka, u roku od 15 dana od dana objave presude, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. Tužitelj Vode Banovine d.o.o.

2. Tuženik Republika Hrvatska po zz ODO u Sisku

Broj zapisa: **9-3088b-5af57**

Kontrolni broj: **00b69-ab479-27df3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.